

Erkölcstelenség és rendőri felügyelet

Írta: SZEGVÁRI SÁNDORNÉ.

»Üsd agyon, de nem nagyon«. Az erkölcstelenséget tudniillik.

Ez a budapesti főkapitányság legújabb »erkölcsrendészeti« ténykedésének alapja.

Ezúttal a fővárosi »mulatókra« csapott le kellő óvatossággal a hatóság szigora. Mindenki ismeri a mulatók természetrajzát. Éjfélig igen kétes értékű produkciók, éjfél után alkalom a kicsapongások és dorbézolások minden fajtájára.

Ezentúl a produkciók lezajlása után nem vehető többé a közönség közé, mint eddig akárhány és akármilyen úgynevezett »büffeleány«. Hanem ezt a kiváltságot csak olyan »igazi artistanők« fogják élvezni, akiknek erényét 150 (százötven) korona havi gázsi védi meg. A szerződések a rendőrségnek havonta bemutatók!

A rendőrség természetesen szilárdan meg van győződve arról, hogy az igazi artistanő ruhaszámláit és egyéb szükségleteit 150 korona havi gázsi kényelmesen fedezi. Meg van győződve továbbá anól is, hogy a művésznők erkölcsi önérzetét hihetetlen módon emelni fogja az a büszke tudat, hogy ők is, szerződésük is bizonyos rendőri felügyelet alatt állanak.

»A főkapitány intenciója a büffeleányrendszer megszüntetésében« — így írja szóról-szóra egyik napilapunk — »főképen az, hogy azok a nők, kik a mulatóban csalt a férfiak szórakozására vannak alkalmazva, s nem arra, hogy produkciókkal mulattassanak, ezentúl rendőri felügyelet alá kerüljenek.«

Innen fuj tehát a szél. Hisz itt tulajdonképen sohasem erkölcsről, hanem mindig csak a férfiak egészségéről van szó, amelyet mégis csak valamivel magasabban értékel a mai társadalom. Ezt a drága kincset pedig feltétlenül biztosítja a hivatalos vélemény szerint a nők rendőri ellenőrzése.

Annyira biztosítja a közegészséget ez a fendszer, hogy a rendőri felügyelet alatt álló megbetegedett nőket »hivatalos fertőzőforrásoknak« találta elnevezni egy német szaktudós.

Ha a főkapitányságnak csakugyan komoly szándéka véget vetni a mulatókban folyó visszaéléseknek, akkor ne csak a jövedelem nélküli büffeleányokat és a háború alatt hazakerült hungarákat tessék eljuttatni onnan előadás után, hanem a szórakozni vágyó urakat is, az »igazi artistanőket« is, közönségestül és zárassa be a mulatók kapuit.

Félünk azonban, hogy tanácsunknak nemi lesz foganatja, mert úgy látszik senki sem kívánja zavarai az urak kedves mulatságait.

De újabban ijesztő módon szökik fel a nemi betegségek száma, a háború ezer kínja-baja fojtogatta jámbor polgát is kezd nyugtalankodni és némi érzékenységet mutatni a veszélyeztetett közegészség iránt. Ezért flastromot raknak a zaklatott közkedélyre; egy kis erkölcsrendészet, egy kis rendelet, megint reglementatiót, újra reglemenfcatiót és ismét napirendre térhetünk.

Pedig a világ nagy válsága, amelyben élünk, élére állította a férfi-uralta emberiség egyik legfájóbb problémáját, a nemi problémát is, amely a fajnak éppen oly életbevágó kérdése, mint maga a háború.

Régen tudjuk, hogy háború és prostitúció ikertestvérek, egy fán termettek, egy órában születtek. A családjától, minden rendszeres élettől elszakadt férfi, akit a társadalom amúgy is a nemi anarchia felé irányított, mint háborús katona egyáltalában nem ismer korlátot. Életét naponta kockáztatja, egyrészt könnyen szerez sokszor nagy értékeket, másrészt bizonytalan minden vagyona. Sok tekintetben vaskényszer fékezi, igazi szabadsága nincs.

Mindez mértéktelenül fokozza élvezetvágyát és vásárló kedvét. A fokozott kereslet pedig a régi közgazdasági törvény szerint megteremti a fokozott kínálatot. A prostitúció oly nagy mértékben virágzik és terjeszkedik, mint még eddig soha. És kíséri el nem hessegethető, ki nem küszöbölhető, tolakodó, szörnyűséges árnyéka, a nemi betegségek veszedelme.

Nem csodálkozunk azon, ha a nagyközönség, a jelen mindennapi, közvetlen, égető és mély gyászában nem eszmélt még arra, hogy a jövő fenyegető nagy bajjaival is törődnie kell.

A szakemberek azonban már régen foglalkoznak velük; a háború első hónapjaiban halkabban, most már hangosan kiáltva emlegetik. A békekötés után minden országba a megbetegedett férfiak százai fognak visszatérni családjukhoz. Meg fogják fertőzni az otthonokat, az egész társadalmat. Mit tegyünk? Hogyan védekezzünk a ránk szakadó nagy veszedelem, ellen?

Sajnos, minden tudományos kutatás és tapasztalat ellenére, megint és főleg csak rendőri ellenőrzéstől, kényszergyógykezeléstől, nyilvános házak higiénikus berendezéseitől és más efféléktől várják az üdvösséget.

Ez természetes; mert aki belenyugszik a háborúba és a militarizmusba, annak bele kell nyugodnia a prostitúcióba és minden kísérő jelenségébe is. Ha, nem is örök időkre, de legalább a háború tartamára.

Annál nagyobb elismeréssel adózunk azoknak a tudósoknak, akiket a háború vihara sem forgat ki tudományos meggyőződésükből. A venerás betegségek ellen küzdő 'német egyesület egyik tagja, Dr. Ernst Delbonco legújabbán többek közt a következőket írja: »Kormányok és hadvezetőségek jelentsék ki hangosan és hallhatóan, hogy lehetetlen a katonák számára egészséges nőket biztosítani. Minden katona, ki nem tud uralkodni ösztönén, saját bőrét viszi vásárra, saját felelősségére. A reglementációnak nincs sem célja, sem értelme.

A nyilvános házakat el kell törölni; végtelenül veszedelmesek, mert a legelterjedtebb vélemények közé tartozik az a balhít, hogy ezek látogatása nem jár veszedelemmel az egészségre. A békés idő feladata lesz oly szociális viszonyokat teremteni, amelyek lehetővé teszik a prostitúció elleni eredményes küzdelmet.« Nincs mit hozzátennünk e klasszikus szavakhoz.

A jelen égető bajain némileg enyhíteni csak a legmesszebbmenő, legbehatóbb, fáradhatatlan felvilágosítással lehet mindenféle álszemérem mellőzésével és a család szigorú törvényes védelmével.

Serény munkálkodást várunk ebben az egyetlen helyes és célhoz vezető irányban a férfitársadalomtól is.

A férfiak közt uralkodó nemi anarchiát teljes felelősség alapján álló erkölcsiséggé kell változtatni, erre a nagy fajmentő munkára csak a szabad asszony lesz képes, aki meg fogja osztani a férfi minden munkáját minden felelősséget és minden jogokon alapuló hatalmát.